

The background features a complex abstract design. It consists of several large black shapes, including circles and semi-circles, some of which are filled with a solid red color. There are also red rings (annuli) with black centers. The design is further embellished with horizontal and vertical red and white striped patterns. The overall aesthetic is bold and graphic.

DER BRUKENTHALER
decembrie 2024

Wir sind “Der Brukenthaler” Noi suntem “Der Brukenthaler”

Lass uns einander kennenlernen!

Wir sind “Der Brukenthaler”, ein Team der kreativen und einzigartigen Köpfe aus allen Klassen des Samuel-von-Brukenthal-Gymnasiums, die zusammengekommen sind, um die Zeitschrift, die ihr jetzt vor Augen habt, zu erschaffen.

Was ist “Der Brukenthaler”?
“Der Brukenthaler” ist nicht irgendeine Zeitschrift.

Der Brukenthaler ist eure Zeitschrift, unsere und die aller Schüler aus Hermannstadt. Durch diese Zeitschrift haben die Schüler die Möglichkeit, sich frei zu äußern.

Wir wollen, dass ihr das Gefühl habt, selbst ein Teil davon zu sein. Hier findet ihr Artikeln über Neuigkeiten aus unserem Gymnasium, Geschichte, Büchern und Filme und sogar Kochrezepte. Der Vorteil der Zeitschrift ist, dass ihr in der Sprache lesen könnt, welche ihr bevorzugt: rumänisch, deutsch oder englisch. So wie wir es versprochen haben: Vielfalt!

Wir laden euch ein, gemütlich Platz zu nehmen, euch zu entspannen und “Der Brukenthaler” zu genießen: Das Magazin, das ihr sonst nirgendwo finden werdet.

Hai să ne cunoaștem!

Noi suntem “Der Brukenthaler”, o echipă de minți creative și unice din fiecare clasă a Colegiului Național “Samuel von Brukenthal” care au conlucrat pentru a crea revista pe care o ai acum în față.

Ce înseamnă “Der Brukenthaler”?

“Der Brukenthaler” nu e o revistă oarecare, e revista ta, a noastră și a tuturor elevilor din Sibiu. Liceenii au astfel posibilitatea de a se exprima liber. Ne dorim să simți că și tu faci

parte din ea. Aici vei găsi articole despre noutățile din liceul nostru, istorie, cărți și filme și chiar rețete de gătit. Vei putea citi în ce limbă te simți confortabil: română, germană sau engleză. Exact cum ți-am promis, diversitate! Noi te invităm să iei loc, să te relaxezi și să te bucuri de “Der Brukenthaler”, revista pe care nu o mai întâlnești altundeva. Dă pagina și descoperă dacă această revistă este într-adevăr A TA!

Website

www.brukenthal.ro

Instagram

@brukenthaler

Email

derbrukenthaler@gmail.com

Cuprins

Ce faci când totul merge bine - Teodora Burje	4	Între iluzie și adevăr - Eva Achim	32
The Bauhaus Movement - Alexia Florea	6	Film Review: 500 Days of Summer - Mara Deleanu	33
Copilul inocent - Alexia Florea	8	Culorile vieții se schimbă - Carmen Mathe	34
Umbra dorului - Karina Drașoveanu	9		
A Century of Innovation or Plagiarism? - Sophia Imbăruș	10	Corectură Prof. Bădilă Rusalina Prof. Helbet Alina Prof. Suciuc Anca Prof. Varga Cristina	
Book Review: The Queen’s Gambit by Walter Tevis - Patricia Hader	12		
Vocea femeilor din Afganistan - Sophia Dârjan	14	Organizare Luana Tintea Alexia Florea Teodora Vițea Sarah Gergely Maria Bucur	Social Media Sarah Gergely Karina Roșu Alexia Moldovan Maria Bucur Sophia Dârjan Sonia Păscărița
End Without Words - Karina Roșu	15		
Paradoxul iubirii: Între lumină și întunec - Lara Blagu	16	Design Alexia Florea Maria Bucur Sarah Gergely Alexandra Radu Cezara Gînfălean Caroline Zoppelt Ioana Racasn Sofia Marcu	Photo Credits Luca Bogdan Crișan unsplash.com pexels.com
Buch Review: “Weiße Nächte” - Iana Popa	18		
Film review: Dune: Part II - Tudor Băiașu	20		
Un zbor tăcut spre infinit - Annemarie Lutsch	22		
Somnul șiret - Andreea Borlea	23		
Der blassrosa Schirm - Ada Cristian	24		
Die besten Universitäten in Rumänien - Claudia Nistor	26		
Brücken, die verbinden - Luana Tintea	28		
Timp efemer - Sarah Gergely	31		

Ce faci când totul merge bine?

de Teodora Burje

Am ajuns în punctul în care o situație favorabilă nouă ni se pare ceva de neconceput. Există mereu un "dar", un lucru mai mult sau mai puțin semnificativ care schimbă totul și ne demonstrează că n-avem noroc în viață. Dar ce facem în situația în care nimic nu se întâmplă? În situația în care totul merge conform planului și nu avem niciun motiv de stres? Ideal ar fi să nu facem nimic, să apreciem decursul lucrurilor și să ne rugăm să

fie așa și data viitoare. Mentea umană e însă prea încălțită pentru a putea procesa așa ceva. Dacă nu există probleme, creăm probleme. Aici intervine autosabotajul.

Nu cred că există norocoși și ghinionști. Într-un fel înțeleg ideea că fiecare om are un destin karmic prescris, bazat pe faptele sale din viața asta sau vieții anterioare, dar mi se pare că ne reinventăm constant. Fiecare este răsplătit sau pedepsit într-un fel sau altul la sfârșit, dar conceptul de ghinion și noroc mi se pare că a început să devină o scuză. Chiar dacă este neplăcut să trăiești în propria ta nenorocire, este totuși mult mai ușor decât să faci ceva în legătură cu asta și să ajungi la o versiune mai bună a ta. Așa că dăm vina pe ideea unui ghinion înăscut, când până la urmă, ar trebui să dăm vina pe noi.

Autosabotajul acesta, de cele mai multe ori inconștient, poate reprezenta unul dintre cele mai mari riscuri aduse potențialului nostru maxim. Deși e o frază clișeică folosită în majoritate de culturiști, obstacolul ești TU. Nimeni nu se naște cu toate. Tu, existența ta în general este un proiect care ți-a fost înmănat din naștere. Toți am început cu un canvas alb. Deci chiar nu cred că ai vreo scuză.

Dar cred că ce mă intrigă cel mai mult este tendința umană de a se autosabota când vine vorba de relații.

Un om normal, când se vede într-o relație, ori de prietenie, ori romantică, care merge bine, ce face? O menține și este recunoscător pentru ea. Mulți au tendința de a trage imediat concluzia că ceva nu este în regulă, că nu există posibilitatea ca noi să avem astfel de noroc. Acest fapt derivă din experiențe proprii care ne-au marcat și au făcut ca autosabotajul să fie un mecanism de apărare. Să ieșim din orice relație odată ce devine serioasă pentru că nu vrem să fim răniți, nu vrem să fim răniți de altcineva așa că ne rănim singuri. Până la urmă, cu cât mai mulți oameni lași să intre în viața ta, cu atât mai mulți te pot părăsi. E greu să ieși din acest mod de gândire, oricât de mult ai încerca, va fi mereu un gând bântuitor că niciunul din prietenii tăi nu te place cu adevărat și că defapt ești pur și simplu "neiubibil". Așa că e mai sigur să ieși din orice situație socială înainte să devină o situație.

Acum ar trebui să vină partea în care vă introduc unele soluții, dar sinceră să fiu, nici eu nu o știu. Esența este să nu cedezi acestor idei pe care tot tu ți le-ai băgat în cap pentru că de multe ori ajungem să ne dăm seama prea târziu că am pierdut voluntar ceva ce chiar conta pentru noi și că acum nu mai avem cum să primim acel ceva înapoi.

"You are allowed to have everything you want."

Brianna Wiest, *The Mountain Is You: Transforming Self-Sabotage Into Self-Mastery*

The Bauhaus Movement

by Alexia Florea

"Less is more", as the prominent architect Ludwig Mies van der Rohe stated, best defines the Bauhaus movement. You might realize that simplicity is most of the time key in creating a visually appealing atmosphere whether we refer to a cozy interior design, an attention-grabbing magazine cover or a chic garment. Simplicity lets the design breathe and be more powerful. So, why Bauhaus? Bauhaus is an artistic movement belonging to modernism which revolutionized the way

people perceived design in the 20th century. Bauhaus was first a German art school founded by the architect Walter Gropius. It meant crucial developments in the realm of art, architecture, graphic design, interior design, industrial design, and typography.

The Bauhaus school was built in 1919 in Weimar, then it changed its location to Dessau and finally for one year it was in Berlin. Unfortunately, the school was shut down by

the Nazis in 1933 as they felt threatened by the unconventional design outlook of some genius minds. This innovative school encouraged a brand-new approach to design principles, namely design was now created for mass production so that many people could afford to buy furniture, for example.

contrast by hue, by value, by temperature, by complements.

Marcel Breuer sitting on the Wassily Chair

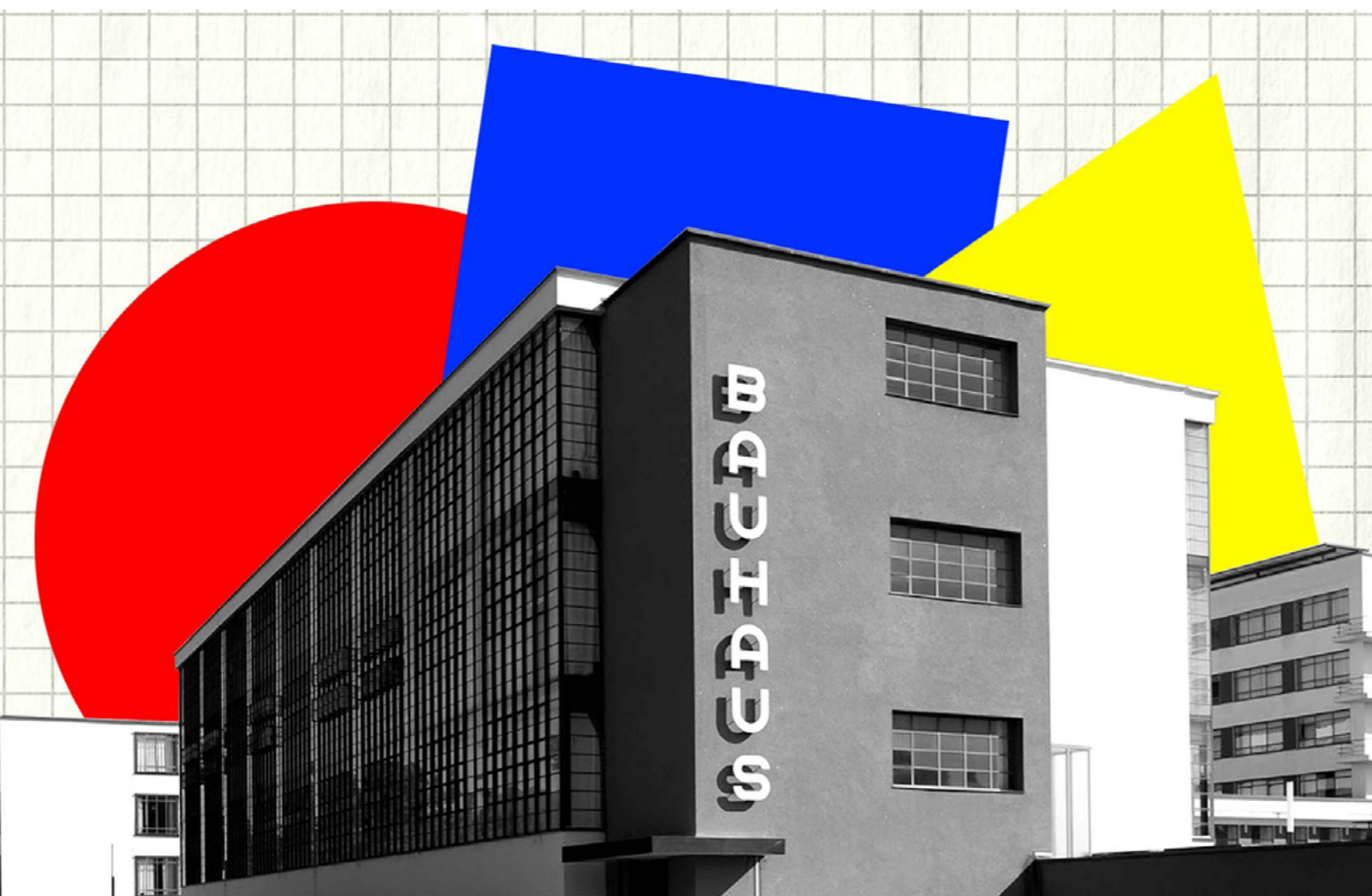
Well, how did students manage after graduating from the Bauhaus school? Not that bad. One notable example is the bright architect and furniture designer Marcel Breuer who was recognized by the great masters for his tubular steel furniture, Wassily Chair (Model B3 chair), which was later bought by his teacher Wassily Kandinsky. Breuer also built the brutalist building of Whitney Museum of American Art in New York.

The members of the Bauhaus school were brilliant designers and architects who did not fear standing out from the crowd and coming up with a fresh way of designing. Among the teachers there were Paul Klee, Johannes Itten, Walter Gropius, Ludwig Mies van der Rohe, Moholy-Nagy, Wassily Kandinsky and many more. They were gifted and hardworking painters, architects and designers. Some basic principles of the Bauhaus movement are, for example the use of solely primary colors, simple geometric shapes and materials such as tubular steel and plywood. Johannes Itten established a mind-blowing foundation course in which students were inspired to experiment with color and form. Johannes Itten was a Swiss abstract painter who invented the color wheel including

Whitney Museum of American Art

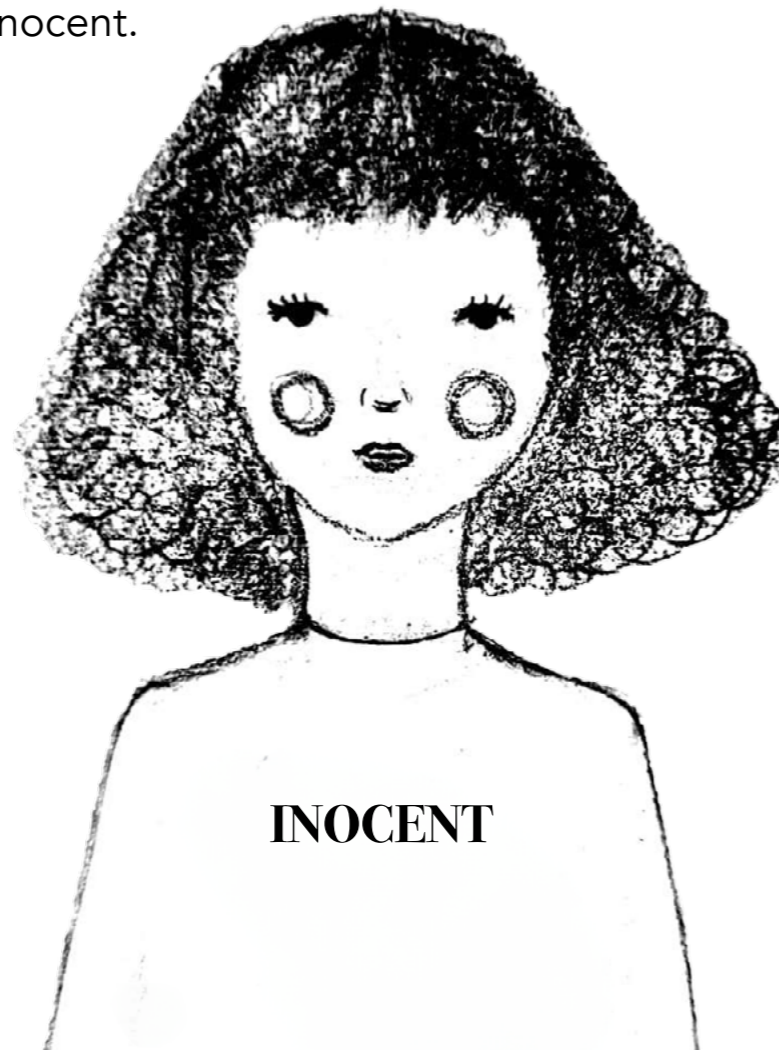
Bauhaus meant functionality, minimalism and sheer experimentation. These great designers are role models and sources of inspiration for novice who might take the plunge to dive into the world of design.

Copilul inocent

de Alexia Florea

Stau și mă gândesc
Un răstimp în amintiri poposesc
Mi-aduc aminte cum e să fii copil
Și cum nimeni nu judecă al tău profil
Te simți liber și încrezător
Nici nu reflectezi la viitor
Te bucuri și fiecare clipă o trăiești
Nu îți dai seama că, pe zi ce trece,
crești
Totul e precum o joacă
Care mai devreme sau mai târziu
pleacă
Devii curând adolescent
Și lași în urmă copilul inocent.

Umbra dorului

de Karina Drașoveanu

În mine dorul crește, tăcut,
E umbra ta, plecată prea devreme
O șoptă ce vine din amintiri
E pasul pierdut pe cărări de fiori

Te caut prin cuvinte, dar te pierd
Și nicio șoptă nu mai poate suspina
Ești peste tot, dar nicăieri nu ești,
Un gând, un strop din serile de vară.

Se naște în taină, crește-n tăcere
Atinge cu gândul ce nu mai e,
În ochii mei îți port privirea caldă,
Dar mâna ta rămâne rece, rară

Te-aș strânge în vis, dar se
Sparge ușor
Cum valul se destramă peste stânci,
Rămâne doar dorul, chip fugar
Ce îmi poartă inima pe drumuri largi.

Tu ești persoana care m-a învățat
Că dorul nu e doar durere-n sine,
Ci este locul unde ne-am regăsit
O parte veche din adâncul meu,
Cu tine.

A Century of Innovation or Plagiarism?

by Sophia Imbăruș

Imagine this: You're at work. You've just finished a project you've been working on for months, hoping to impress your boss and get promoted. As you're about to present, your colleague in front of you takes your project and presents it as his own. How would that make you feel? How does it feel to have something you worked so hard on stolen from you? Would it surprise you to learn that this has happened to women for centuries?

Who invented wireless communication? George Antheil. Who came up with Monopoly? Charles Darrow. Who discovered dark matter? Kent Ford. Who won a Nobel Prize for researching microbial biology? Joshua Lederberg. Who wrote "The Great Gatsby"? F. Scott Fitzgerald. And the list goes on.

These men were supported by women in their research, creation, and discoveries. However, somehow their contributions were long forgotten, Nobel Prizes were awarded to men instead of the women, and their work was often overshadowed or even stolen by their male counterparts.

One of the most well-known American novels is the 1920's "The Great Gatsby" by F. Scott Fitzgerald. Meet Zelda Fitzgerald, also known as Fitzgerald's wife and the first-generation American flapper (women in the

20s who wore short skirts, and short hair, often perceived as rebelling against social norms). Hailing from Alabama, Zelda was known for her rebellious nature from a young age, consistently challenging societal norms through her indulgence in activities such as drinking and smoking. She loved bringing herself in the spotlight, like wearing a beige-coloured swimsuit, making it seem like she was nude. She also had the privilege of starting ballet at a young age.

She met Fitzgerald at a country club in 1918. He had just dropped out of Princeton University. Heartbroken by Ginevra King's rejection, he started dating women, including Zelda, who reminded him of Ginevra, during his military station in Montgomery, Alabama. Zelda quickly became his muse, and he went to the lengths of rewriting "The Romantic Egoist" and, later, "This Side of Paradise" to resemble her.

Zelda accepted his marriage proposal after he published his first novel in 1920. Soon after their marriage, their relationship started to cool off. Due to the sudden rise in popularity of Fitzgerald's novel, the couple quickly started partying with the elite, doing drunken escapades, like jumping in a fountain fully clothed.

While writing "The Beautiful and Damned", Scott drew upon "bits and pieces" of Zelda's diary and letters. When she reviewed the

work of her husband she published a satirical review stating: "It seems to me that on one page I recognized a portion of an old diary of mine which mysteriously disappeared shortly after my marriage, and, also, scraps of letters which, though considerably edited, sound to me vaguely familiar. In fact, Mr. Fitzgerald (I believe that is how he spells his name) seems to believe that plagiarism begins at home." Because of this review, publishing houses started to contact her, but Fitzgerald couldn't fathom the idea of his muse becoming popular. Slowly their relationship was deteriorating. Fitzgerald became an alcoholic and Zelda became erratic.

Scott is focused on writing "The Great Gatsby", and Zelda falls in love with a French pilot. When she told Fitzgerald she wanted a divorce, she was locked in a room until she couldn't fathom the idea anymore.

Later on, she was diagnosed with schizophrenia. In the mental hospital, she sent her memoir to Fitzgerald's publisher. Fitzgerald got upset because he planned to use some of her paragraphs in his work,

"Tender Is the Night". He told Zelda to remove those paragraphs and when her book was published without success, he bashed his wife saying she is a third-rate writer and accusing her of plagiarism. Zelda died in a mental hospital due to a fire. It's tragic, thinking that Fitzgerald continuously used her diary as inspiration, used Zelda as his muse, and never credited her.

In conclusion, the stories of women like Zelda Fitzgerald serve as a reminder of the systemic issue of overshadowing or stealing women's contributions throughout history. It is undeniable that acknowledging and giving credit to the often overlooked roles and influences of women in the achievements of men is essential. It is imperative to ensure that proper recognition and respect are given to all individuals for their contributions, paving the way for a more equitable and just society.

Zelda & Scott Fitzgerald

BOOK REVIEW

The Queen's Gambit by Walter Tevis

by Patricia Hader

Walter Tevis's *The Queen's Gambit* is an entertaining, deeply human tale of one girl's rise to the top of the chess world. Since its publication in 1983, interest in the book has anew been piqued by the success of the Netflix production, but the book itself, on grounds of originality, melds depth of character, rich emotion, and tension in high-stakes chess to create an intriguing story.

A series about the life of Beth Harmon, an orphan girl growing up in the 1950s and 60s, upon discovering her remarkable gift for

chess, goes on to dominate the game with mastery beyond what was seen in traditionally male-dominated sports, struggles with addiction, loneliness, and traumatic events from childhood. While chess is the central object in the story, Tevis used it as a metaphor for life's challenges; thus, Beth's victories and losses on the board reflect the struggle going on in her brain.

One of the most striking themes this book embodies is genius and obsession. Beth's single-mindedness with chess was her biggest

strength; it was also her single biggest weakness. The novel investigates how her brilliance alienates her from people, how striving for greatness could take a psychological toll on somebody. This certainly is a theme that resonates with chess, but practically everything in which people push themselves to excel often at the cost of personal happiness.

Another critical issue explored is gender and power. Beth goes through overt discrimination, and many far more subtle sexist sentiments, to prove herself time and again in a world of men.

Addiction and mental health are also major themes in the novel. Beth's addiction to tranquilizers and alcohol goes hand in hand with her desperate need for control of a world quite literally out of control throughout the novel. The inner struggle between maintaining brilliance and falling into self-destructive behavior creates emotional depth in her journey.

What really struck a chord with me in *The Queen's Gambit* is how Beth's journey resonated with me, and I am not a chess player. Feelings of isolation, struggles of wanting to be around somebody, and time after time searching for meaning beyond talent-relating across the playing board. I found myself deeply invested in her personal growth while she learns to reconcile her genius with vulnerabilities.

I think one of the aspects that I really appreciated was how Tevis developed Beth as a flawed but resilient character. She is brilliant but not perfect, and that makes her feel more human. Her moments of triumph feel hard-earned, not just on the chessboard but in her personal life. The tension between her need to win and her desire for emotional connection makes for a dynamic protagonist that I couldn't help but root for.

Essentially, *The Queen's Gambit* is not about chess at all; rather, it is a story of determination, resilience, and finding

“The strongest person is the person who isn't scared to be alone.”

oneself. Walter Tevis captures with precision the loneliness of genius and the struggle to find one's identity in a world which does not always understand or accept those who are different. Every reader, chess players or not, will be moved by Beth Harmon's journey deep into their emotions.

It is highly recommended to anyone who wants to read an intriguing character study, an exploration in the costs of greatness, or simply well-told triumph and loss.

Enough said, *The Queen's Gambit* has ample lessons of persistence and self-acceptance which it can offer to young adults in a school environment. This is a reminder that while we all have our relative strengths, we must learn to face our weaknesses, and both are part and parcel of growth.

Vocea femeilor din Afganistan

de Sophia Dârjan

Imaginează-ți să trăiești într-o lume în care nu ai voie să mergi la școală, liceu sau facultate; o lume în care ești forțată să te acoperi din cap până în picioare, unde nu ai voie să îți arăți nici măcar ochii. Imaginează-ți să ți se interzică să lucrezi, să ieși din casă și să vorbești. Acesta nu este un scenariu imaginar, este viața tuturor femeilor afgane. Acesta este realitatea pe care milioane de femei sunt obligate să o îndure zi de zi.

Au trecut mai bine de trei ani de când talibanii au preluat puterea în Afganistan. De-a lungul ultimilor trei ani, regimul taliban a luat măsuri, astfel încât să se asigure că fiecare femeie afgană este dezumanizată, izolată și, în final, invizibilă.

23 august 2024, noul decret al talibanilor a impus mai multe restricții femeilor:

Nu mai au voie să-și arate fețele în public, nu mai au voie să arate nici un milimetru de piele. Sunt obligate să își acopere inclusiv ochii și palmele.

Materialul hijabului trebuie să fie gros și larg. Nu au voie să folosească parfum sau orice fel de produse cosmetice. Este interzis ca vocile femeilor să fie auzite de orice fel de bărbat care nu face parte din familie. Fetele și femeile nu mai au acces la educație, nu pot fi tratate de medici bărbăți, dar nici nu pot deveni medici la rândul lor, nu pot lucra în sistemul judiciar sau la stat, nu pot merge la sală sau la saloane de înfrumusețare, la băi publice sau în parcuri.

Dacă vocile femeilor afgane au devenit ilegale, atunci cui îi mai pot cere ajutorul când sunt agresate, abuzate sau hărțuite? Afganistan nu este doar o închisoare pentru femei, ci o sentință la moarte.

Nu putem închide ochii în fața ororilor la care sunt supuse femeile din Afganistan. Chiar dacă le-a fost interzis să vorbească, trebuie să ascultăm vocile femeilor afgane.

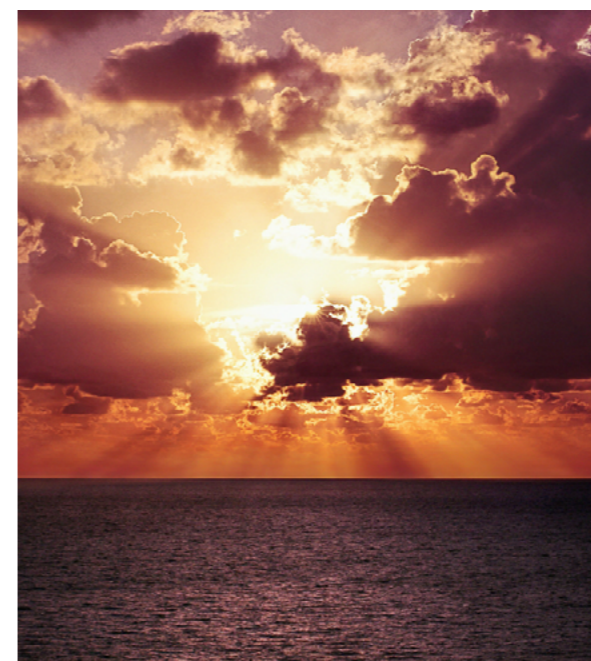
End Without Words

de Karina Roșu

Your eyes, glistening from the tears, stare at me. It feels terrible seeing you like this, hurting. The golden light of the setting sun illuminates your flushed face, defining all your unique features.

My body reacts on its own, reaching for you, gently grasping your face in my scarred hands. I hesitate for a mere moment before kissing your trembling lips. I may not be worthy of this moment, but I'll engrave every single second of it in my mind.

Your frail heart beats hastily against my chest. I tighten my arms around you and bring my hand to the back of your head. Gently caressing it, I try to comfort you.

As our lips part and we look into each other's lost souls once again, a lump forms in my throat. It all feels so suffocating, so many words to be said.

But how could one tell you that he would seek you in every lifetime, even if fate would put the two of you at opposite ends of the earth? Our time together wasn't long enough for me to cherish your beauty and love, and it ended so soon. It hurts.

PARADOXUL IUBIRII:

Între lumină și întuneric...

de Lara Blagu

Iubirea este, poate, cel mai mare mister al existenței noastre. Ne naștem din iubire, o căutăm întreaga viață, dar ce este ea cu adevărat? Este doar o reacție chimică în creier, un răspuns biologic menit să ne apropie de ceilalți, sau este ceva mai profund, mai spiritual? De ce simțim nevoia de iubire, chiar și atunci când ea ne aduce suferință? Ce este, de fapt, iubirea – o nevoie sau un dar?

Când iubim, ne simțim complet vulnerabili. Ne deschidem în fața altcuiva, lăsându-ne

sufletul expus la tot ce poate fi mai frumos, dar și la tot ce poate răni. De ce facem asta? De ce, chiar și după ce am fost răniți, continuăm să căutăm iubirea? Este ceva în noi care ne împinge să ne conectăm, să simțim acea stare de contopire cu celălalt, chiar dacă știm că există riscul pierderii. E ca și cum iubirea ar fi un salt în gol, fără garanția că ne vom prinde de ceva solid.

Poate că iubirea este tocmai această contradicție: o sursă de bucurie nemăsurată, dar și de durere profundă. În același timp, ne împlinește și ne frânge. De ce ne îndrăgostim de persoane care uneori nu ne pot iubi înapoi? De ce uneori iubim mai mult decât suntem iubiți? E iubirea, în cele din urmă, un joc de echilibru, sau tocmai dezechilibrul ei ne face să simțim mai intens?

Iubirea nu poate fi definită în termeni simpli. Uneori, este pasiune arzătoare, alteori este liniște și siguranță. Este sacrificiu și egoism, dăruire și așteptare. O trăim în moduri diferite: iubirea de sine, iubirea pentru un partener, pentru un prieten, pentru familie. Dar toate aceste forme de iubire au un numitor comun – ne fac să ieșim din noi înșine, să ne extindem, să ne conectăm la ceva mai mare decât noi.

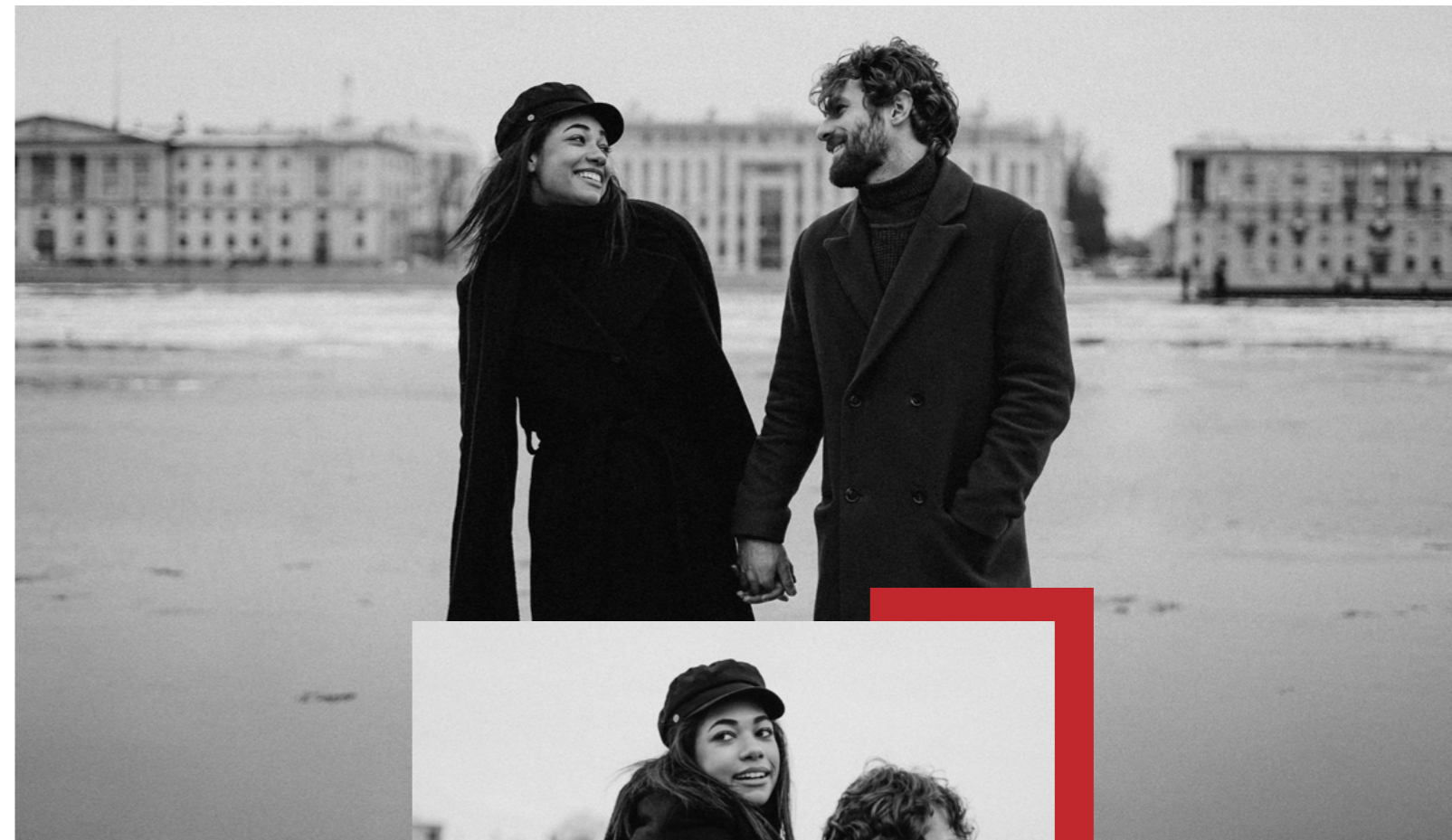
De ce iubim? Poate că iubirea este singura noastră modalitate de a transcende limitele acestei lumi. În iubire, timpul dispare, fricile par să se estompeze, iar noi devenim mai mult decât suntem individual. Iubirea ne amintește

că nu suntem singuri, că suntem parte dintr-un întreg mai vast. Dar ce se întâmplă atunci când iubirea se termină? Când cineva pleacă sau când flacăra se stinge? Rămâne iubirea cu noi, sau dispare odată cu relația? A fost ea reală sau doar o iluzie temporară?

Poate că iubirea nu se termină niciodată, ci doar se transformă. Ne lasă cicatrici, dar și lecții. Ne schimbă, ne modelează și ne completează, chiar și atunci când ne rupe în bucăți. Este iubirea ceva care depinde de ceilalți sau este ceva ce purtăm în noi mereu? Poate că adevărata iubire nu este despre a primi, ci despre a dăruia fără a aștepta nimic

în schimb... Dar putem face asta cu adevărat? Putem iubi fără să dorim să fim iubiți înapoi?

Iubirea este, în final, un act de curaj. Este riscul suprem de a te arunca în necunoscut, fără să știi dacă vei fi prins. Și poate tocmai aici stă esența ei: în incertitudinea, în vulnerabilitatea și în intensitatea cu care o trăim. Fără certitudini, fără promisiuni, dar cu întreaga ființă. Poate că nu trebuie să înțelegem iubirea, ci doar să o trăim, să o lăsăm să ne transforme, să ne lumineze și, uneori, să ne frângă. Pentru că, în ciuda tuturor întrebărilor și a nesiguranței, iubirea este ceea ce ne face să simțim cu adevărat că suntem vii.

BUCH REVIEW

„Weiße Nächte“

*Ein gefühlvoller Roman aus
den Memoiren eines Träumers*

von Lana Popa

Wozu sollen Bücher gut sein? Literatur ist langweilig. Warum bestehen meine Eltern und Lehrer darauf, dass ich lesen soll? Glaub mir, ich habe mir dieselben Fragen gestellt. Wir leben jedoch in einer Welt, die von Informationsüberfluss, ständigen Ablenkungen und sozialen Medien geprägt ist, sodass die Mehrheit kein Interesse mehr für Schriftstücke zeigt. Das Lesen und Literatur im Allgemeinen werden folglich als Qual und lästige Pflicht empfunden. Allerdings bin ich der Ansicht, dass Bücher eine Quelle

der Freude sind - eine Schatztruhe voller Möglichkeiten, die uns nicht nur inspirieren, aber einen jeden von uns auch intellektuell fördern. Bücher? Wozu sollen die denn

Wie gesagt, Lesen kann für viele Menschen schwierig sein, insbesondere wenn sie es monoton und farblos finden. Das Entdecken verschiedener Genres ist eine aufregende Reise, die uns hilft, unseren einzigartigen Lesestil zu entdecken. Wenn man etwas Neues ausprobiert, werden viele Geschichten

und Themen zugänglich. Unabhängig von Vorlieben, wie zum Beispiel Fantasy, Krimis, Science-Fiction, Romantik oder Sachtexte. Jedes Genre bietet eine einzigartige Welt voller Möglichkeiten.

Das Buch, welches ich weiterempfehlen möchte, ist eines, das einen emotionalen Wert für mich hat. Es ist ein Buch, über das ich ewig lange sprechen könnte, und das meine Perspektive bezüglich Literatur komplett verändert hat. Hierbei geht es um die Novelle „Weiße Nächte“ nach Fyodor M. Dostoyevsky, die im Jahr 1848 veröffentlicht wurde. Die Geschichte wird aus Sicht eines namenlosen Ich-Erzählers wiedergegeben, der als junger Mann in Sankt Petersburg lebt. Er ist ein Träumer, der in einer Welt der Einsamkeit und inneren Isolation gefangen ist. Der Erzähler beschreibt seinen Lebensstil als einen voller Tagträumereien und Spaziergänge durch die Stadt.

Eines Nachts begegnet er einem Fräulein namens Nastenka, das ebenfalls unglücklich ist, und auf seine große Liebe wartet, die es vor einem Jahr verlassen hatte. Nastenka wohnt bei ihrer Großmutter und lebt mit der Hoffnung, dass ihr Geliebter eines Tages zurückkehren wird. Eine besondere Verbindung entwickelt sich zwischen den beiden und sie verbringen ein paar Nächte damit, ihre Träume und Ängste miteinander zu teilen.

Während dieser „weißen Nächte“ lernen sie sich einander besser kennen und der Erzähler verliebt sich in Nastenka, obwohl er versprochen hatte, das nicht zu tun. Er hofft jedoch, dass sie ebenfalls Gefühle für ihn hat, aber Nastenka ist in einer Erinnerung gefangen und kann über ihren ehemaligen Geliebten nicht hinwegkommen. Sie wartet sehnsüchtig auf seinen Rückkehr.

Der Erzähler, der ihr seine Liebe auf einer dramatischen, aber ehrlichen Weise

gestanden hatte, sieht sich nun in der Rolle des Verlierers. Er muss mit seiner Einsamkeit klar kommen, da Nastenka letztendlich bei ihrem Geliebten bleibt und ihn heiratet, was den Erzähler in eine unendlich tiefe Traurigkeit und neue Isolation versetzt.

Der Autor bietet in dieser Novelle einen Einblick in die menschliche Psyche. Die Einsamkeit, Hoffnung und Enttäuschung sind zeitlose Themen, was die Geschichte für immer und ewig wichtig macht. Diese ist eine wichtige Lektüre, da sie menschliche Erfahrungen erkundet und es den Lesern ermöglicht, sich mit solchen Themen auseinanderzusetzen. Mich hat dieses Buch beeindruckt, weil Dostoyevskys Worte wie eine Melodie in meinem Kopf klingen. So ein Kunststück findet man nicht oft.

Wenn man sich in die Lage der zwei Verliebten versetzt, genießt man eine hinreißende Liebesgeschichte. Gerade weil wir, die Jugendlichen, uns in einem Lebensabschnitt befinden, in dem man die ersten Liebeserfahrungen macht, kann man diese Gefühle gut nachvollziehen. Nach der Lektüre dieses Buches wurde mir klar, dass dieses Stück Literatur tatsächlich einen großen Wert hat. Nun hoffentlich nicht nur für mich, sondern auch für euch!

„Es war eine wundervolle Nacht, eine solche Nacht, wie sie vielleicht nur vorkommen kann, wenn wir jung sind, lieber Leser.“

FILM REVIEW

Dune: Part II

de Tudor Băiașu

Dune: Part Two is the sequel to the critically acclaimed Dune: Part One movie by director Denis Villeneuve. The movie follows the epic story of Paul Atreides, played by Timothée Chalamet, as he faces his destiny and joins forces with the Fremen against the Emperor and House Harkonnen. Other known actors who reprise different roles in the picture are Austin Butler, Florence Pugh or Zendaya just to name a few. It may well become the best and most successful sci-fi movie of the year, thanks to the great special effects, convincing characters and intriguing story.

The plot follows Paul Atreides, as he joins the Fremen people of the desert planet Arrakis, after House Harkonnen murdered his whole family except himself and his mother. He must prove himself to his new people as the warrior Muad'Dib, while he is considered by some to be the messiah who will free the Fremen. Paul is presented as a developing character, from Fremen initiate to the leader of many tribes and Kwizath Haderach, the chosen of the mysterious religious sect Bene Gesserit. He must also manage his relationship with Chani (Zendaya), as it all comes down to a great showdown between the natives of Arrakis and the greedy House Harkonnen and Emperor for control of the spice, the most valued substance in the universe because of its use in space travel.

In addition to the great storytelling mainly following the book written by Frank Herbert in 1965, the film is also praised for its great special effects, which succeed in immersing the viewer in the endless desert of Arrakis or the spectacular scope of the Harkonnen

homeworld Giedi Prime for example. The soundtrack is also one of the highlights, with different melodies accompanying every epic set piece.

Finally, the film has already grossed 714 million dollars since its release on the 28th of February 2024. This shows that the picture has impressed critics and regular viewers alike. The main reason for the movie's success and for the success of other movies based on either books or video games is adapting the original source material to the movie format without making many changes to it. This enables both fans of the original as well as the interested public to enjoy the film. This is why the only drawback of this movie would be the fact that the ending is different from the one in the book, which overcomplicates eventual sequels.

In conclusion, Dune: Part Two is definitely one of the best sci-fi movies of the year, as it is the 4th highest-grossing blockbuster of 2024. It is unique among other films from the same genre because of the awe-inspiring scope, but also because of Frank Herbert's view of a future without advanced technology and in which everything is more human-centered. I would recommend this film because it offers a new perspective on the future as part of a modern and fascinating blockbuster movie, but also because of the great set pieces and cast.

"Fear is the mind-killer. Fear is the little-death that brings total obliteration."

Un zbor tăcut spre infinit

de Annemarie Lutsch

Ești miezul de ceară
Al cuvintelor în șoaptă,
Ce mă înfioară adânc.
Te admir din suflet și plâng.

Rămâi cu speranța de sus
Al aceluiași rece apus.
Mă privești în adâncime
Cu ochi de gheață, minune!

O stea șoptește tuturor
Povești culese din nor,
Cu freamăt dulce călător
Cerând ajutor tuturor.

Tu ai plecat spre răsărit
Cu aripile strălucind.
În zbor trecut spre infinit
Ursit la cer nemărginit.

În cer, foșnesc cuvinte.
Dezlegând tainele tale
scunzând secretul în norii
Gândului alb al dimineții.

Somnul șiret

de Andreea Borlea

Un lucru dificil este
Somnul, jucător de feste
Cu șiretlicurile sale și vise
deșarte
Care mă trimit departe, într-un
univers aparte.

Noști întunecate și înorate
Unele negre, altele albe
Cu insomnia care mă cuprinde
perfid
Când închid, pe urmă, pleo-
apele.

Nu vreau s-adorm,
Mă simt închisă
Luna albă, lampa stinsă
Dar nu pot, nu pot pleca
Din realitatea mea.

Mă pierd în gânduri și cuvinte
Scrise de mine sau recitite
Mă închid în mine și-mi spun
înc-o dată:
N-o să adorm niciodată!

Pentru ultima oară mă așez
comod,
Închid ochii și mă întorc
Departe de umbră și lumină
Și adorm la lună plină.

Der blassrosa Schirm

von Ada Cristian

Vor einiger Zeit, in einer Welt nicht ganz unähnlich unserer, lebte ein Mädchen, das hatte einen Schirm. Der Schirm war riesig, zugeklappt größer als sie, blassrosa als Farbe, und sie trug ihn überall herum. Man dachte, dass wäre schwer für sie, einen so großen Schirm überall mitzuschleppen, aber ganz das Gegenteil war der Fall: Der Schirm war luftig-leicht und konnte überall mitgenommen werden. Menschen schauten sie im Vorbeigehen manchmal komisch an,

bis zu der anderen. "Super", dachte sie sich, "jetzt sind auch die anderen vor dem Regen geschützt". Jeder, der ihr entgegenkam oder sie überholte, ging unausweichlich unter ihren blassrosa Schirm. Sie freute sich, den anderen helfen zu können, und hopste leicht ihren Weg entlang. Doch nun schauten sie die Menschen noch komischer an. Ihr blassrosa Schirm war so riesig und nahm so viel Platz an, dass er unübersehbar war. Und merkwürdig war er schon, fanden viele. Was suchte ein

weil sie einen so großen Schirm mit sich hatte, wo doch kein Schirm nötig gewesen wäre. Das war ihr egal. Sie fand ihren Schirm schön und ging damit gerne in die Welt.

An einem Tag fing es ganz leicht zu nieseln an. Das Mädchen war froh, ihren blassrosa Schirm mitzubringen, und machte ihn auch gleich auf. Er war so riesig, dass er den ganzen Gehsteig bedeckte, von einer Seite

so kleines Mädchen mit einem so großen Schirm? Und auf jeden Fall, wieso hatte sie ihn aufgespannt? Es nieselte doch nur, und der Schirm nahm so viel Platz ein! Man musste unter ihn gehen, wenn man seinen Weg entlanggehen wollte. Viele wollten das aber gar nicht tun, denn blassrosa gefiel ihnen nicht mal. Das Mädchen bemerkte die bösen Blicke zuerst nicht, sondern lächelte vor sich hin, in Gedanken versunken. Dann aber

fielen sie ihr auf. Unter zusammengekniffenen Augen schauten die Menschen sie an. Manche gingen ihr sogar aus dem Weg, nur, um nicht unter den Schirm gehen zu müssen. "Warum weichen sie mir aus? Ich möchte sie doch nur vor dem Regen schützen", dachte sie. Es wurden immer mehrere, die sie böse anstarrten, einigen zischten ihr sogar gemeine Sprüche zu. "Merkst du nicht, dass du zu viel Platz einnimmst?" "Niemand möchte unter deinem Schirm gehen!" "Mädel, mach diesen doofen Schirm wieder zu, niemand braucht ihn!"

Die Stimmen wurden immer lauter, immer gemeiner, und sie konnte es nicht mehr aushalten. Das Mädchen klappte ihren Schirm zu und lief um die Ecke. Dort spürte sie ein übermächtiges Gefühl der Wut. "Ihr wollt meinen Schirm nicht?" Sie begann, mit dem Schirm gegen die Wand zu hauen, warf ihn auf den Boden und trampelte auf ihm herum. Als er schon zerrissen und zerbrochen war, nahm sie die Reste ihres Schirms und warf ihn in den Müll. Dann hockte sie sich hin und begann zu weinen. Ihr blassrosa Schirm war doch so schön gewesen! Ihre Tränen vermischten sich mit dem Regen, der immer heftiger wurde. Bald war sie bis zur Haut durchnässt. Die Menschen liefen eilig um sie herum, versuchten, dem Wasser zu entkommen, aber umsonst. Der Regen traf alle. Viele hielten inne, dachten an den blassrosa Schirm, der doch so groß war, dass alle unter ihn gepasst hätten – zumindest eine Zeit lang. Doch der blassrosa Schirm war weg.

Weiter entfernt stand ein Junge, der hatte, schon als es sonnig draußen gewesen war, den blassrosa Schirm des Mädchens bewundert. Nun fehlte er ihm. Er suchte das Mädchen mit seinem Blick, aber sie war schon weg. Er ging auf den Platz zu, wo er sie das letzte Mal gesehen hatte, und entdeckte den wunderschönen, blassrosa, zerstörten Schirm im Müll. Eine unendliche Traurigkeit überkam ihn. Ihr blassrosa Schirm war doch so schön gewesen! Der Junge fischte den Schirm aus dem Müll und begann, ihn ganz vorsichtig zu öffnen. Er war an vielen Stellen zerrissen und gebrochen. Er bog den Schirm ganz langsam in die richtige Position und holte

ein Nähkästchen aus seiner Brusttasche. Dies hatte der Junge immer dabei, man wusste ja nie, was man im Leben zusammenzunähen brauchte. So machte er sich an die Arbeit und begann, den Schirm zusammenzuflicken. Das war gar nicht so einfach, denn der Regen verschwamm ihm die Sicht und außerdem war der Schirm sehr kaputt. Er musste sich sogar Stofffetzen von seiner himmelblauen Jacke abschneiden, damit er den Schirm wasserdicht zusammennähen konnte. Aber das tat der Junge gerne, denn der blassrosa Schirm war es wert. Nur, als der Junge fertig war, war der Schirm nicht mehr blassrosa. Er war blassrosa und himmelblau, mit veilchenlila Nähten, denn das war die einzige Nahtfarbe, die der Junge besessen hatte. So stand der Junge unter dem strömenden Regen und wartete auf das Mädchen. Er wusste nicht, wo sie wohnte, hatte keinen persönlichen Bezug zu ihr, er hatte sie ja nur aus der Ferne beobachtet. Und so wartete er.

Als sie kam, lächelte er sie zögernd an. "Bitte gib deinen Schirm nicht auf. Er war das Schönste, was ich je gesehen habe. Und die Menschen brauchen ihn". Der Junge reichte dem Mädchen den blassrosa und himmelblauen und veilchenlila Schirm. Sie nahm ihn zaghaft an. "Du hast ihn repariert", flüsterte sie. Er nickte bloß. Sie spannte ihn auf und stellte sich drunter. Er war viel kleiner als der blassrosa Schirm. Sie sah ein, dass sie Teile des blassrosa Schirms aufgeben musste, damit der neue Schirm wieder ganz werden konnte. Es tat weh, zu wissen, dass ihr Schirm nicht mehr gleich sein würde. Doch der Griff war gleich geblieben, der fühlte sich in ihrer Hand vertraut an. Und die neuen Farben waren sehr schön und passten sehr gut zusammen. Vor allem das Veilchenlila gefiel ihr. Der Schirm war nicht mehr so groß wie früher. Eigentlich hatte nur das Mädchen darunter Platz. Das Mädchen und noch eine Person. Sie machte einen Schritt auf den Jungen zu und stellte den Schirm so hin, dass er sie beide vor dem Regen schützte.

So gingen sie in die Welt. Das Mädchen, der Junge und der blassrosa und himmelblaue und veilchenlila Schirm.

Die besten Universitäten in Rumänien

von Claudia Nistor

Rumänien hat sich in den letzten Jahren zu einem bedeutenden Bildungsstandort in Europa entwickelt. Die Universitäten des Landes verbinden traditionelle Lehrmethoden mit innovativen Ansätzen und bieten eine Vielzahl an Studiengängen und Forschungsprojekten an. In diesem Aufsatz werden einige der besten Universitäten des Landes vorgestellt, die für ihre hohe Qualität, internationale Anerkennung und vielfältigen Studienmöglichkeiten bekannt sind.

Die Babeş-Bolyai-Universität in Cluj-Napoca (auch Klausenburg genannt) ist die älteste Universität Rumäniens und blickt auf eine lange akademische Tradition zurück. Sie wurde nach dem rumänischen

Mediziner Victor Babeş und dem ungarischen Mathematiker János Bolyai benannt. Diese Universität ist einzigartig, da sie als einzige in Südosteuropa in drei Sprachen unterrichtet: Rumänisch, Ungarisch und Deutsch.

Die Universität umfasst insgesamt 21 Fakultäten, die eine Vielzahl von Fachbereichen abdecken, darunter Mathematik, Physik, Chemie, Biologie, Philologie, Jura, Politikwissenschaft, Geschichte, Medizin, Psychologie, Wirtschaft und viele andere. Außerdem bietet die Babeş-Bolyai-Universität vier theologische Fakultäten an: eine orthodoxe, eine protestantische, eine römisch-katholische und eine griechisch-katholische. Damit ist sie führend in der theologischen Forschung in Europa.

Die Universität Bukarest (Uni Buc) ist eine staatliche Hochschule in Bukarest und die zweitälteste Universität Rumäniens. Sie besteht aus 19 Fakultäten und bietet insgesamt 97 Bachelor-Programme, 215 Master-Programme, neun Lehramts-Master-Programme sowie 21 Doktorandenschulen in verschiedenen Fachbereichen an. Zu den Studienrichtungen gehören unter anderem Verwaltung, Biologie, Chemie, Rechtswissenschaften, Philosophie, Physik, Geografie, Geschichte, Journalismus, Sprachen und Literatur, Mathematik, Psychologie, Soziologie, Politikwissenschaft und Theologie. Die akademische Gemeinschaft der Universität Bukarest zählt etwa 34.000 Studierende, 1.300 Lehrkräfte und 580 Forschende, unterstützt von 1.300 Mitarbeitern im Verwaltungsbereich.

Die Polytechnische Universität Bukarest (UPB) ist eine staatliche Hochschule in Bukarest und wurde 1864 gegründet. Sie ist die größte technische Universität des Landes mit 15 Fakultäten und etwa 25.000 Studierenden. Die UPB gehört zu den ältesten und angesehensten Hochschulen für Ingenieurwissenschaften in Rumänien.

Zurzeit umfasst die Polytechnische Universität Bukarest folgende Fakultäten:

- Fakultät für Elektrotechnik
- Fakultät für Energietechnik
- Fakultät für Automatisierung und Computertechnik
- Fakultät für Elektronik, Telekommunikation und Informationstechnologie
- Fakultät für Maschinenbau und Mechatronik
- Fakultät für Ingenieurwesen und Management technologischer Systeme
- Fakultät für Biotechnische Systeme
- Fakultät für Verkehrswesen
- Fakultät für Luft- und Raumfahrttechnik
- Fakultät für Materialwissenschaft und Ingenieurwesen
- Fakultät für Angewandte Chemie und Materialwissenschaft
- Fakultät für Ingenieurwesen mit Unterricht in einer Fremdsprache
- Fakultät für Angewandte Wissenschaften

Fakultät für Medizintechnik
Fakultät für Unternehmertum, Ingenieurwesen und Unternehmensmanagement
Die Universität verfügt zudem über zwei technische Kollegs, 9 Abteilungen und 56 Lehrstühle.

Die **„Carol Davila“ Universität** für Medizin und Pharmazie in Bukarest ist eine staatliche Hochschule, die sich auf hochwertige Studiengänge im Gesundheitsbereich spezialisiert hat. Sie bietet Studienmöglichkeiten in den Bereichen Medizin, Zahnmedizin, Pharmazie sowie Hebammen- und Pflegewissenschaften an.

Die Universität für Medizin und Pharmazie „Iuliu Hațieganu“ (UMF) in Cluj-Napoca gilt als eine der angesehensten medizinischen Hochschulen in Rumänien. Derzeit sind mehr als 9.000 Studierende immatrikuliert, darunter über 2.000 internationale Studierende aus über 50 Ländern. Etwa 30 % der Studierenden befinden sich in Master-, Doktoranden- oder Facharztprogrammen. Die Universität bietet in drei Fakultäten insgesamt 12 Fachrichtungen an, wobei die Studiengänge in Medizin, Zahnmedizin und Pharmazie auf Rumänisch, Französisch und Englisch unterrichtet werden.

Die folgenden Universitäten sind ebenfalls in Rumänien sehr angesehen:

- Transilvania-Universität in Braşov
- Alexandru-Ioan-Cuza-Universität in Iaşi
- West-Universität in Timişoara
- Akademie für Wirtschaftswissenschaften in Bukarest
- Technische Universität in Cluj-Napoca
- Polytechnische Universität in Timişoara
- Gheorghe-Asachi-Technische Universität in Iaşi
- Universität Oradea
- Lucian-Blaga-Universität in Sibiu

Diese Institutionen bieten eine breite Auswahl an Studienmöglichkeiten und haben einen hervorragenden Ruf in der akademischen Gemeinschaft.

Brücken, die verbinden

oder auch: „*Omul sfințeste locul?*“ – „*heiligt der Mensch den Ort?*“ Ja!

von Luana Tintea

In einer Zeit, in der extreme Positionen unsere Gesellschaften zunehmend spalten, sind Schüleraustausche wichtiger denn je. Unter dem Motto „Brücken, die verbinden“ trafen sich zwei Schülergruppen: die der Alfred-Delp-Schule Hargesheim, Deutschland, unter der Leitung von Herrn Professor Bernd Schumacher, und die des

schwer in Worte zu fassen ist. Wir reisten bewusst und nachhaltig in dieses aquatische Deltaökosystem und waren von der Landschaft sowie der Vielfalt von Fauna, Flora und Vegetation überwältigt. Es fühlte sich an, als wären wir zum ersten Mal bewusst Gäste in der Natur gewesen und nicht umgekehrt.

Samuel-von-Brukenthal-Gymnasiums Sibiu/ Hermannstadt, Rumänien, unter der Leitung von Herrn Professor Tiberiu Tioc und Frau Professor Lucia Todoran. Gemeinsam erkundeten sie zwei Naturlandschaften Ost- und Westeuropas: das 4200km² große Donaudelta und das 200km² große Hohe Venn.

Rückblick: Anfang Juni besuchten wir das riesige rumänische Donaudelta – eine Erfahrung, die aufgrund ihrer Intensität

1. Tag

Mit den schönen Erinnerungen im Herzen machten wir, die rumänische Gruppe, uns auf den Weg, um unsere deutschen Freunde wiederzutreffen. In guter Stimmung fuhren wir mit Tibi Tiocs Minibus von Hermannstadt nach Klausenburg, flogen von dort bis zum Flughafen Frankfurt-Hahn und setzten unsere Reise mit Mietwagen bis nach Hargesheim fort. Der Weg von Hermannstadt nach Hargesheim war zwar anstrengend, aber im Donaudelta hatten wir gelernt: Wer in Naturlandschaften

reisen möchte, muss sich anstrengen. Schließlich folgte das lang ersehnte Wiedersehen mit vielen Umarmungen und viel Lachen. Am Abend lernten wir die Gastfamilien kennen und trafen uns erneut, um zu plaudern und gemeinsam zu spielen.

2. Tag

Am Freitag, den 4. Oktober 2024, unternahmen wir einen Ausflug in die Landeshauptstadt Mainz. Unsere deutsch-rumänische Reisegruppe fuhr mit vier Autos zur Johannes Gutenberg-Universität. Dort unternahmen wir mit Herrn Schumachers Tochter Franziska, die dort Medizin studiert, einen kleinen Rundgang über den Campus. Anschließend gab uns der Manager der Katholischen Hochschulgemeinde (KHG) eine Führung durch das Gebäude, um uns das Leben und Wohnen dort näherzubringen. Ein Teil unserer Gruppe besichtigte danach mit Franziska die Unimedizin Mainz, während die andere Hälfte die Mainzer Innenstadt und den Wochenmarkt erkundete. Zum Abschluss machten wir einen Rundgang durch den 1000-jährigen Willigis-Dom und seinen gotischen Kreuzgang. Danach brachen wir nach Rüdesheim am Rhein auf, wo wir das 1890-1910 errichtete Niederwald-Denkmal – eine martialische Erinnerung an den Deutsch-Französischen Krieg von 1870/71 – und die herrliche Aussicht über den Rhein genossen. Nach einem kurzen Rundgang durch die Drosselgasse und die Stadt Rüdesheim machten wir uns auf den Rückweg. Den Abend ließen wir Schüler auf einer kleinen Kirmes, der Roxheimer Kerb, ausklingen.

Am Samstag fuhren wir als Schülergruppe, ohne Lehrer, mit dem Zug von Bingen nach Frankfurt. Nach einer kurzen Stadtführung begaben wir uns in die Fußgängerzone „Zeil“, wo wir in kleinen Gruppen shoppen und etwas essen gingen. Am späten Nachmittag kehrten wir mit dem Zug nach Bingen zurück. Abends trafen wir uns alle wieder und nahmen an einer Weinprobe im Weingut Gälweiler in Sankt Katharinen teil. Dort durften wir fünf verschiedene Weine sowie etwas Federweißer probieren und uns an einem Fingerfood-Buffer bedienen, das Frau Gälweiler organisiert hatte.

Am Sonntag besichtigten wir eine einzigartige Naturlandschaft Westeuropas: die Hochmoorlandschaft „Hohes Venn“ in Belgien. Wieder hatten wir das Gefühl, bei guter Wetter Gäste in der Natur zu sein, denn solch eine Stille ist im Herzen

3. Tag

Am Sonntag besichtigten wir eine einzigartige Naturlandschaft Westeuropas: die Hochmoorlandschaft „Hohes Venn“ in Belgien. Wieder hatten wir das Gefühl, bei guter Wetter Gäste in der Natur zu sein, denn solch eine Stille ist im Herzen

4. Tag

Am Sonntag besichtigten wir eine einzigartige Naturlandschaft Westeuropas: die Hochmoorlandschaft „Hohes Venn“ in Belgien. Wieder hatten wir das Gefühl, bei guter Wetter Gäste in der Natur zu sein, denn solch eine Stille ist im Herzen

Europas kaum vorstellbar. Das Hohe Venn, eine Hochmoorlandschaft im Grenzgebiet von Belgien und Deutschland, zeichnet sich durch eine atlantische Pflanzenwelt aus. Der stark vernässte Boden begünstigt die Ausbreitung spezialisierter Pflanzenarten wie Torfmoose, Sonnentau und andere moortypische Gewächse. Die Region umfasst sowohl intakte (Hoch-)Moorflächen als auch durch menschliche Eingriffe stark beeinträchtigte Gebiete. Aufgrund der rauen klimatischen Bedingungen und der geologischen Beschaffenheit konnte sich hier eine einzigartige Vegetation entwickeln, die in Mitteleuropa selten ist und seit 1957 unter Naturschutz steht. Anschließend fuhren wir in die belgische Kreisstadt Malmédy, wo wir belgische Pommes frites und Schokolade genossen.

5. Tag

Am Montag begleiteten die rumänischen Austauschschüler ihre deutschen Gastgeber

in den Unterricht. Nach einer kurzen Führung durch die Schule nahmen wir an den verschiedenen Unterrichtsstunden unserer Austauschpartner teil. Um 18 Uhr trafen wir uns erneut, diesmal auch mit Eltern, im Hof von Herrn Schumacher in Meddersheim. Dort genossen wir Getränke und gegrillte Würstchen sowie verschiedene Salate. Nach vielen anregenden Gesprächen begannen wir später zu tanzen. Die rumänischen Schüler brachten den Deutschen zu passender Musik verschiedene rumänische Volkstänze, vor allem eine Hora, bei. Das machte uns allen unglaublich viel Spaß, und auch die Lehrer sowie einige Eltern nahmen daran teil. Wir lachten viel und es war ein perfekter Abschluss vor unserem letzten Tag.

6. Tag

Am letzten Tag unseres Austausches widmeten wir uns der Nachbereitung unserer Erlebnisse und Protokolle, um einen kleinen Exkursionsführer zu erstellen. Wir verbrachten den Mittag in der Alfred-Delp-Schule Hargesheim. Um 13 Uhr aßen wir während einer kurzen Arbeitspause gemeinsam Pizza. Am Nachmittag hielten wir gemeinsam eine sehr positive Abschlussreflexion ab.. Danach mussten wir uns leider, mit Tränen, voneinander verabschieden, da die rumänische Gruppe zum Flughafen aufbrechen musste. Es war eine wunderschöne Zeit voller neuer Eindrücke, Freundschaften, Erfahrungen und einem spannenden Programm. Wir sind alle sehr dankbar, Teil dieses abenteuerlichen Erasmus+ (Nach-)Projekts gewesen zu sein und bedanken uns bei unseren Fachlehrern Tiberiu Tioc, Lucia Todoran und Bernd Schumacher für die Vorbereitung, Durchführung und Organisation dieses europäischen Projekts.

Timp efemer

de Sarah Gergely

Aștepți cu nerăbdare să auzi sunetul frunzelor care se sparg sub greutatea papucului tău și cum se despart aproape instant de tulpina care le-a fost alături încă de la întâiul cântec al vrăbiuțelor, de la întâia rază de soare care s-a strecurat printre crengi. Ce lumânare îți aprinzi azi? Boabe de cafea, mere coapte sau caramel? Hai să dansăm și să privim cum se scurge apa de pe acoperișul caselor în timp ce chicotim și ne îmbrățișăm. Sau vrei să citim poezii, să bem ceai și să împărțim o pătură?

Visezi la amintirile de vara trecută și te întrebi "oare cum o să fie vara viitoare?" Îți dai seama cât de repede trece timpul și te regăsești înecat între caiete, foi și culegeri cu titluri care îți spulberă orice vis frumos și te

aduc la realitate. Zilele sunt mai scurte, ploile mai dese. Geaca apare din nou pe cuier și dispar gentuțele colorate și ochelarii de soare. Poate nu am chiar așa multe teme și mai pot ieși în oraș....

Dimineața încerci să-ți dai seama dacă ai orbit peste noapte sau dacă ceața care s-a depus din cauza vremii este cea care îți blochează vederea. Pe înserate admiri ploaia și scrii versuri care rimează cu sunetul tunetelor și a stropilor care se sparg de trotuare. Îți imaginezi că alergi pe malul mării cu prietenii tăi și că stai de vorbă ore întregi la răsăritul soarelui, în timp ce desenezi parabole și rezolvi ecuații.

Încet, încet stropii pe care i-ai folosit drept muză, se transformă în fulgi care acoperă culoarea frunzelor rămase pe jos. Ce lumânare îți aprinzi acum?

Între iluzie și adevăr

de Eva Achim

Descoperim prietenia de la o vârstă fragedă, în parc, când suntem în căutare de parteneri de joacă. Crescând, realizăm că nu toți amicii ne vor binele. Recunosc, sunt dependentă de prieteni, de oameni cu care îmi pot petrece timpul și cu care îmi pot împărtăși gândurile, ideile, deși prietenii adevărați nu sunt ceva ușor de obținut. Unii oameni pur și simplu iubesc termenul „prietenie”. Așadar, cum facem diferența între un prieten adevărat și unul fals?

Consider că încrederea reciprocă este importantă într-o prietenie adevărată. Amicii tăi sunt sinceri cu tine, zicându-ți că acea rochie nu te avantajează. Vorbesc cu tine despre defectele tale, ajutându-te să devii cea mai bună variantă a ta. Empatizează cu tine și se bucură atunci când ai reușite.

Îți amintești atunci când erai cu adevărat tristă, deși doreai să ascunzi acest lucru? Ți-a văzut tristețea din ochi și a făcut tot ce i-a stat în putință pentru a aduce un zâmbet pe fața ta. A reușit să facă acest lucru, nu? A reușit să te scoată din impas, să te facă să te simți ca tine din nou.

Prietenii adevărați sunt mereu alături de tine, cei falși te sună numai atunci când au nevoie de ajutorul tău. Jignirile gratuite vin la pachet cu un amic fățarnic, de obicei ascunse de obișnuitul: „Nu știi ce e aia o glumă?”, ca să nu mai vorbim despre bârfitul pe la spate. Au o atitudine negativă și sunt invidioși atunci când cineva te laudă, ori atunci când ai o realizare. De multe ori, prietenii falși încearcă să te schimbe. Poate auzi

adesea chestii de genul: „De ce trebuie să fii așa?”

E important să ne ținem departe de acest tip de persoane, deoarece, fără a ne dea seama, ele ne influențează negativ și ne strică starea de bine.

Bunica îmi spunea mereu: „Buzunarul ți-e cel mai bun prieten”, dar eu încă mai cred în prietenii adevărați, lipsite de ură și invidie.

FILM REVIEW

500 Days of Summer

by Mara Deleanu

Have you ever felt that love stories are starting to seem lackluster? They all follow the same plot line, with the same happy endings. If you want a fresh take on the concept of “true love”, this movie is your best bet.

The 2009 American rom-com “500 Days of Summer”, directed by Marc Webb, tells the story from the perspective of a hopelessly romantic man named Tom, who, like many others, firmly believes in the concept of “the one”; the perfect significant other. The narrator, however, tells the audience from the beginning that this is not a love story, but rather a story about love.

Tom meets Summer at his new job and instantly falls for her charming personality. The iconic elevator scene, where Summer notices that Tom is listening to The Smiths and sings along, complimenting his music taste, is the critical moment where Tom develops a fixation for Summer, being convinced that he found his forever soulmate.

When the two eventually start dating, Summer is clear and firm about not wanting a serious relationship, as she finds them to be “messy”. Despite this, Tom completely ignores everything about Summer that doesn't fit into his fantasy of “the perfect lover”, which I find makes Tom a naïve character.

When Summer inevitably wants to break up, the audience is meant to sympathise with Tom, although he continually villainizes Summer for not wanting to be with him, without ever having thought about her perspective on their relationship.

In the end, Tom meets Autumn, a girl whose name symbolises him finally getting over Summer, but who also represents the start of the vicious cycle that our protagonist enters: the never-ending search for “the one”.

I love this movie, as it shows a more realistic side of the relationship between two people while also showcasing the negative effects that can occur when expectations in a relationship are way too high. Tom's thoughts and feelings definitely give the viewers something to discuss, so if you're a fan of love stories, consider watching this great film.

Culorile vieții se schimbă

de Carmen Mathe

Când ce purtam nu ne interesa,
De opinia altora nu ne păsa,
Dulciurile un alt fel de gust aveau
Și simplul aer diferit mirosea.
Căzăturile singura durere erau.

Banalele, mașinuțele și simpaticele păpușele
Mai mult decât plastic însemnau,
Totul în jurul lor se învârtea,
Dar într-o joacă ni se stricau,
Întregul suflet ni-l răscoleau.

Dacă mâncarea nu ne plăcea
Fără rușine mamei îi spuneam
Iar de grijă, grăbită în dată,
Pe plac încerca să ne facă.

Acum însă totul e important,
Ce spunem trebuie filtrat,
Într-o lume în care e perfect
Să te porți imperfect.

Echipa Der Brukenthaler

